

[K. J. Mortensen.]

fredning, foreslås forlænget, nemlig op til 2 år fra den dag, kravet om fredning rejses af dem, der omfattes af planen.

Nr. 7 er i lovforslaget en klarere formulering end den, der findes i den nugældende lovs § 43, idet man foretager en opdeling og medtager bl. a. private skydebaner. Nu bør man vel nok overveje, om man ikke også skulle medtage de militære skydebaner, når vi ser på de problemer, som bl. a. den betonmur, militæret har opstillet i Ganløse, har givet.

Stk. 3 i paragraf 43 efter den ny udformning kan forhåbentlig også forhindre, at der skabes flere lossepladser i naturen. Jeg tænker på den tiltagende lette måde at slippe af med bilvrag på, ved at man stiller disse i udkanten af skove og plantager.

Samtidig udformer lovforslaget bestemmelserne vedrørende ændringer af offentlige vandløbs åbne forløb samt de naturlige søers tilstand. Der har desværre i de senere år været en stigende tendens til at ændre vandstanden i vore søer og forløbet af vore åer i forbindelse med skylleanlæg fra grusgravning samt oprettelse af dambrug. Disse ting har flere gange medvirket til en direkte tørlægning af vore søer, således at disse efterhånden udvikler sig til sumpede huller.

De i paragraf 43, stk. 4, foreslåede ændringer med hensyn til opførelse af beboelsesbygninger i fredningsplanområder må vel nok ses i forbindelse med det tiltagende opkøb af mindre landbrugsejendomme til lystejeendomme, hvorefter man bygger nye beboeshuse, selvfølgelig på det mest attraktive sted på området.

Nr. 8 i lovforslaget er for så vidt en beskyttelse af befolkningen, idet vi desværre flere gange har set udstykninger af attraktive områder, hvor der alligevel ikke har kunnet gives byggetilladelse til stor skuffelse for dem, der har købt arealet. Efter den ny formulering kan udstykning ikke finde sted uden tilladelse.

De til § 47 foreslåede ændringer vedrørende søer med en vandflade på mindst 1 ha og offentlige vandløb med en bundbredde på mindst 2 m må ses som et forsøg på at beskytte de tilbageværende søer og vandløb, således at fuglelivet kan udvikle sig frit på disse områder.

Når man så har været igennem det af

ministeren fremsatte forslag, kan man vel nok spørge, om der ikke burde have fundet en mere vidtgående revision sted. Det, der har været ønsket med disse ændringer, har været en hurtig reaktion, som er fremtvunget af visse menneskers forsøg på at presse penge ud af formålet. Forslaget må også ses i forbindelse med de forslag, der ligger til behandling om grus, sten og andet fra undergrunden. Vi må håbe, at de foreslåede ændringer giver os mulighed for at bevare naturområder, men jeg håber dog, at vi under udvalgsarbejdet må få et godt samarbejde med kulturministeren, og at vi eventuelt kan finde frem til at udvide lovforslaget med ændringer.

Hvis vi f. eks. ser på § 32 i den nugældende lovgivning, nemlig vedrørende overgrænsen på 200.000 kr. for fredninger, som kan afgøres af ministeren, kunne det nok være rimeligt, at man fandt frem til en eller anden form for regulering. Beløbet til de årlige fredninger er optaget som rammebevillinger, men alligevel må ministeren, såfremt en fredning beløber sig til en erstatning over 200.000 kr., i hvert enkelt tilfælde søge finansudvalget om dette. Jeg har ikke opfattelsen af, at finansudvalget nogen sinde har standset en fredning, men på den anden side er det nok et spørgsmål, om man ikke skulle ændre formuleringen derhen, at ministeren selv afgør, om området skal fredes, eller om fredningssagen skal falde. Dette kunne formentlig også fremskynde afgørelsen i en hel del sager, hvilket nok kan være tiltrængt, når man ser på den tid, der vitterlig går, fra fredningssagen rejses, til fredningen er afsluttet, eventuelt ved en taksation i sidste instans.

Jeg tror også, det er nødvendigt, at man under udvalgsarbejdet ser lidt nærmere på § 57 i den bestående lovgivning. Ganske vist ligger der et forbud mod reklame i loven, men der er en tiltagende reklamering ved vore veje og i udkanten af vore skove. Nogle af de seneste former for skiltning, hvor man ikke har kunnet få tilladelse til at sætte faste skilte, har været, at man kører gamle, pænt pyntede hestevogne eller veteranbiler ud på stedet, hvor man vil reklamere, og disse forsynes så med skilte. Dette burde falde ind under loven, og det gør det vel også, men man har alligevel kunnet unddrage sig lovens bestemmelser, fordi disse